

værge sig. Jeg vil sige til ærede Medlemmer i denne Sal, at vi selvfølgelig ere klare over, at her maa Samfundet skride til Sikkerhedsforanstaltninger af den mest omhyggelige Art. Vi kunne ikke være for omhyggelige i saa Henseende. Jeg læste for nogen Tid siden i forskellige Blade en lille Notits om, at en frasepareret Kvinde, tror jeg det var, der havde 4 Børn fra Ægteskabet og 1 Barn udenfor Ægteskab, og som samlevede med et Mandfolk herinde i Byen, dog fik udbetalt Bidrag til sig og sine Børn, og saa soldede hun alle Pengene op med den Kæreste, hun havde. Jeg maa for Resten sige, jeg forstaar ærlig talt ikke, at Magistraten ikke gør mere for, at den Hjælp, som skal ydes Børnene, bliver ydet dem. Det er dog ganske meningsløst, at alle disse daarlige Mænd og Kvinder skulle bruge disse Penge til Solderi, til Fornøjelser, til andet end netop det, Pengene ere bestemte til. Men jeg tror i øvrigt, at skride vi til Lovforanstaltninger, der sikre Enkerne mod at lide Nød, ville vi ogsaa i mange Tilfælde forhindre adskillige af dem fra at forsimples og gaa til Grunde. Derfor beder jeg paa mine Partifællers Vegne, at Flertallet i denne Sal og Regeringen ved den Minister, under hvem denne Sag sorterer, ville modtage vort Forslag med Velyvillie. Jeg haaber, at vi inden føje Tid maa se et Lovforslag fra Regeringens Side eller en Tiltrædelse af det Princip, der ligger til Grund for vort Forslag, og skønt jeg ikke tør haabe det, vil jeg alligevel udtale Ønsket om, at der kunde blive Tale om en midlertidig Foranstaltning til at afhjælpe den værste Nød. Der er saa megen Nød og Fattigdom i Vinter; der kæmpes saa forfærdeligt, og de mange Tusinde arbejdsløse Mænd, der er, skulle have Understøttelse; de have Krav paa det. Men Enkerne komme da i andet og tredie Plan, og det bør de ikke. Alle de fattige, alle de nødlidende, retskafne Mennesker have Krav paa Hjælp, den virkningsfuldeste, Samfundet kan yde. Jeg beder det høje Ting stille sig velvilligt til det Forslag, jeg hermed har den Ære at anbefale til det høje Ting.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Maa jeg begynde med at tilstaa, at jeg ikke har forberedt mig paa at konkurrere med det ærede Medlem (Sabroe), der nu talte paa Forslagsstillernes Vegne, i Retning af gribende at skildre den Nød og Elendighed, som ogsaa jeg erkender, der er meget af og vel desværre i mange Aar

vil blive ved at være meget af i vort Samfund. Jeg tør slet ikke indlade mig paa en Konkurrence i saa Henseende, for jeg ved, at jeg ikke vil kunne maale mig med det ærede Medlem i Retning af at bruge stærke Ord og gribende Billeder og hente talende Eksempler. Maa jeg blot i Anledning af det ærede Medlems Omtale af den private Godgørenhed sige, at jeg tror, det ærede Medlem gør Uret imod dem, der øve denne, naar han i al Almindelighed siger, at det er — jeg skal ikke bruge saa stærke Udtryk som det ærede Medlem — i hvert Fald som Regel blot noget, der bliver stillet op, fordi de paagældende gerne ville glimre med deres Godgørenhed. Jeg tror, det i al Almindelighed maa erkendes, at den store Godgørenhed, der øves i vort Samfund, og som der desværre ogsaa haardt trænges til, som Regel bliver øvet, fordi de paagældende virkelig have et varmt Hjerte for den Nød og Elendighed, der findes, ogsaa blandt dem, dette Forslag tager Sigte paa.

Men i øvrigt vil jeg gerne udbede mig Tilladelse til at tale om selve Lovforslaget og ikke om den Nød og Elendighed, som det ærede Medlem saa længe og saa stærkt opholdt sig ved, og jeg maatte maaske da begynde med at gøre opmærksom paa, at det jo ikke er noget nyt, vi her beskæftige os med, hverken hvad Forslagets Ordlyd ej heller hvad Spørgsmaalet selv angaar. Det er et Forslag, der har været fremme til Behandling i sidste Rigsdagssamling, i Sømmersamlingen, om jeg ikke husker fejl, og tidligere. Jeg skal ikke indlade mig paa at skildre Forslagets Gang gennem Rigsdagen og de Forhandlinger, der have været; men jeg maa dog maaske gøre nogle faa Bemærkninger med Hensyn til den Behandling, Lovforslaget var Genstand for i sidste Rigsdagssamling.

Det vil erindres, at der under Lovforslagets Behandling, vistnok fra alle Sider, blev udtalt Villighed til at gøre noget paa det paagældende Omraade, og at man fra alle Sider ogsaa erkendte Nødvendigheden af saa snart som muligt at faa Lovforanstaltninger her, idet man var klar over — og jeg er i saa Henseende enig i, hvad der er kommet frem —, at man ikke paa dette Omraade kan slaa sig til Ro med den private Godgørenhed, men at det er nødvendigt, at der fra det offentlige Side bliver foretaget yderligere Foranstaltninger end dem, vi have nu — thi vi ere jo ikke heller nu helt uden Midler til fra det offentlige Side at hjælpe paa dette Omraade — for at hjælpe paa de Enker